Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ · ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος | *Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἰανουαρίου 1918* | *Ἔτος 40ὸν. — Ἀριθ. 8*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Σὲ λίγο ὁ μηχανικὸς ἐπρόσθεσε :

—Ἐγὼ ὅμως θὰ προτιμοῦσα νὰ εἴχαμε τὸν «Καλότυχο» πιὸ κοντά μας, γιὰ νὰ τὸν ἐπιβλέπουμε πάντα. Ἀργότερα, ὅταν θάχουμε καιρό, πρέπει νὰ τοῦ φτειάσουμε ἐδῶ ἕνα λιμανάκι.

—Λαμπρά ! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ κατενθουσιασμένος. Ἕνα λιμανάκι, μὲ τὸ φάρο του, μὲ τὸ μῶλό του, μὲ τὴ δεξαμενούλα του, μὲ ὅλα ! Μὲ σᾶς, κύριε Σμίθ, καὶ τί δὲν εἶνε εὔκολο !...

—Ναί, ἀγαπητέ μου Πέγκροφ, ἀλλὰ ὅταν μὲ βοηθῆς καὶ σύ. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι τὰ τρία τέταρτα κάθε ἐργασίας, ἐσὺ τὰ κάνεις.

Ὁ Πέγκροφ λοιπὸν κι' ὁ Χάρμπερτ ξαναμπῆκαν στὸν «Καλότυχο», σήκωσαν τὴν ἄγκυρα, ἀνοιξαν τὸ πανὶ κι' ἐξεκίνησαν γιὰ τὸ Ἀητονύχι καὶ τὸ Πόρτο-Μπαλλόνι. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες, τὸ πράγματι καὶ κι ξεκαυράζουνταν στὰ ἤτυχα νερὰ τοῦ μικροῦ λιμανιοῦ.

Τῆς πρῶτες ἡμέρες ποῦ πέρασε ὁ ἄγνωστος στὸ Γρανίτινο Παλάτι, ἔδειξε τάχα καθόλου ὅτι ἡ ἀγρία του φύσις ἄρχισε νὰ λλάζῃ ; Στὴ σκοτισμένη του διάνοια, ἔλαμψε κάποτε ζωηρότερο φῶς ; Ἡ ψυχή, τελοσπάντων, ξαναγύρίζε 'ς ἐκεῖνο τὸ σῶμα ;

Ναί, βεβαιότατα ! Καὶ τόσο πολὺ μάλιστα, ὥστε ὁ Κύρος Σμίθ κι' ὁ Γεδεὼν ἄρχισαν ν' ἀμφιβάλλουν ἂν ἡ διάνοια ἐκείνη εἶχε σβυσθῆ ποτὲ ἐντελῶς !

Στὴν ἀρχή, συνειθισμένος στὸ ὑπαιθρο, στὴν ἀπεριόριστη ἐκείνη ἐλευθερία ποῦ χαίρουνταν στὴ νῆσο Θαβώρ, ὁ ἄγνωστος εἶχε δεῖξη στενοχώρια, θυμό, λύπη, ἀπελπισία, τόσο ποῦ εἶχαν φοβηθῆ μήπως ἔπεφτε καμμιὰ ὥρα στ' ἀκρογιάλι, ἀπὸ κανένα παράθυρο τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως τοῦ πέρασε, ἡσύχασε.

Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ τὸν ἔχουν ἐλεύθερο καὶ νὰ ἐλπίζουν πολύ. Τὸ πιὸ εὐχάριστο σύμπτωμα ἦταν, ὅτι ὁ ἄγνωστος ἄρχισε νὰ ξεχνᾷ τὰ σαρκοβόρα του ἐνστικτα. Τὸ ψημένο κρέας δὲν τοῦ προξενοῦσε πιὰ τὴν ἀπέχθεια, ποῦ εἶχε δεῖξη ὅταν τὸν πῆραν στὸν «Καλότυχο». Τώρα ἔτρωγε μ' εὐχαρίστησι σχεδὸν ὅ,τι τοῦ ἔδιναν ἀπὸ τὴν κουζίνα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

Ὁ Κύρος Σμίθ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ ἕνα βαθύ του ὕπνο, γιὰ νὰ τοῦ κόψῃ λίγο τὰ περιποίητα ἐκεῖνα μαλλιὰ καὶ γένεια, ποῦ ἐσχημάτιζαν σὰν μιὰ χαίτη καὶ τοῦ ἔκαναν τόσο ἄγρια τὴν ὄψι. Τοῦ ἔβγαλαν ἐπίσης τὸ κουρέλι ποῦ φοροῦσε στὴ μέση του καὶ τὸν ἔντυσαν πιὸ ἀνθρωπινά. Ἔτσι ὁ ἀγριάνθρωπος ξαναπαίρνε σιγὰ-σιγὰ μορφὴ ἡμερωμένου ἀνθρώπου· τὰ μάτια του μάλιστα ἄρχισαν νὰ γίνωνται γλυκύτερα. Ἐβλεπες τώρα φανερά, ὅτι ἀλλοτε ποῦ τὴν τὸ λογικό, ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου θὰ ἦταν κι' ἀρκετὰ εὔμορφη.

Κάθε μέρα, ὁ Κύρος Σμίθ θεωροῦσε καθῆκόν του νὰ περνᾷ λίγες ὧρες μαζί του. Πήγαινε κι' ἐργάζουνταν κοντά τοῦ, πολλὲς καὶ διάφορες ἐργασίες, ὥστε νὰ τοῦ κινήσῃ, ἂν ἦταν δυνατόν, τὴν προσοχή. Ποιὸς ξέρει ! Μιὰ σπίθα θὰ ἔφθανε ἴσως γιὰ νὰ ξαναναψῃ ἐκείνη ἡ ψυχή μιὰ ἀναμνησις, ποῦ θὰ διαπερνοῦσε τὸ μυαλό του, μπορεῖ νὰ ἦταν ἀρκετή γιὰ νὰ τοῦ ξαναφέρῃ τὸ λογικό. Αὐτὸ δὲν φάνηκε στὸν «Καλότυχο», τὴν ὥρα τῆς τρικυμίας ;

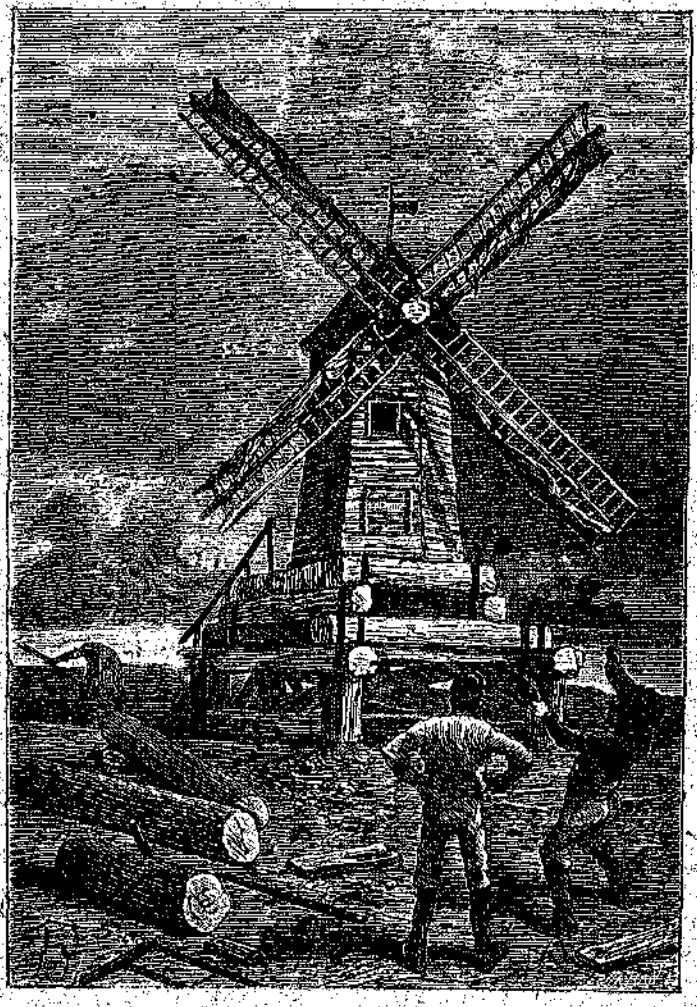

«Ὁ Πέγκροφ ἦτο καταγοητευμένος μὲ τὸ ἔργο του...»

Ὁ μηχανικὸς δὲν παρέλειπε ἀκόμα καὶ νὰ μιλῇ δυνατά, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εἰσχωρήσῃ στὰ βάθη τῆς κοιμισμένης ἐκείνης ψυχῆς, ὄχι μόνο ἀπὸ τὰ ὀπτικὰ ὄργανα τοῦ σώματος, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὰ κουστικά. Πολλὲς φορὲς ἔπαιρνε βοηθὸς αὐτὴν τὴν προσπάθεια καὶ κάποιον ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Ἄλλοτε πάλι μαζεύουνταν ἐκεῖ ὅλοι καὶ συνομιλοῦσαν δυνατά, γιὰ ναυτικὰ προπάντων πράγματα, ποὺ μποροῦσε νὰ ἐνδιαφέρουν περισσότερο τὸν πρῶην ναυτικό... Καμμία φορά, ὁ ἄγνωστος ἐφαίνετο σὰ νὰ ἐπρόσεχε στὰ λόγια τους κι' οἱ ἄποικοι ἐσχημάτισαν τὴν πεποίθησι, ὅτι τὰ μισόκαταλάβαινε. Καμμία φορὰ πάλι ἡ θλιμμένη ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἔδειχνε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ μέσα του ὑπέφερε, πονεῖσε. Δὲν τοὺς μιλοῦσε ὅμως καθόλου, ἂν καὶ μερικὲς φορὲς τοὺς ἐφαίνετο, ὅτι τὰ λόγια ἦταν ἕτοιμα νὰ πεταχθοῦν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁπωσδήποτε, ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἦταν ἥσυχος τώρα καὶ μελαγχολικός. Ἀλλὰ μήπως ἡ ἡσυχία του ἦταν φαινομενική; Μήπως ἡ μελαγχολία του ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ περιορισμοῦ του; Ποιός ξέρει! Ἕνα μόνο ἐφαίνετο βέβαιο: Ὅτι τώρα ποὺ ζοῦσε μὲ ἀνθρώπους ποὺ τὸν ἐπεριποιοῦντο, τὸν ἔτρεφαν, τὸν ἔντυναν, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ καμμία ἀνάγκη· τώρα ποὺ ἔβλεπε λίγα σχετικῶς πράγματα καὶ σὲ χῶρο περιωρισμένο, ἡ φύσις του θἔλλαζε. Θὰ ξαναγίνουνταν ὅμως ἐκεῖνος ποὺ ἦταν, ἢ μᾶλλον θὰ παρουσιάζουνταν ἕνας ἄλλος, κανονόργιος ἄνθρωπος, γιατὶ ὁ πρῶτος εἶχε χαθῆ γιὰ πάντα; Δὲν ἦταν σὰν ἕνα ἄγριο ζῶο, ποὺ τὸ παίρνει κανεὶς στὸ σπίτι του καὶ σιγὰ-σιγὰ τὸ ἐξημερώνει;

Αὐτὸ τὸ πρόβλημα ἀπασχολοῦσε τὸν Κύρο Σμί, ποὺ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ τὸ λύσῃ γρήγορα, περίμενε ὅμως μὲ ὑπομονὴ νὰ ξεγυρίσῃ μονάχος του ὁ ἄρρωστος. Γιατὶ γιὰ τὸν Κύρο Σμὶθ ὁ ἄγνωστος τώρα ναυαγὸς δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἄρρωστος. Θὰ τὸν ἔβλεπε ποτὲ στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως;

Οἱ ἄποικοι παρακολουθοῦσαν μὲ ἀληθινὴ συγκίνησι ὅλες τὰς φάσεις τῆς θεραπείας, ποὺ εἶχεν ἀναλάβῃ ὁ Κύρος Σμίθ. Τὸν βοηθοῦσαν ἐπίσης στὸ φιλάνθρωπο αὐτὸ ἔργο καὶ ὅλοι, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὸ δύσπιστο Πέγκροφ, συμμερίζουνταν τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πεποίθησί του.

Ἡ ἡσυχία τοῦ ἀγνώστου ἦταν βαθεία κι' ἀδιατάρακτη. Πρὸς τὸν μηχανικὸ, ποὺ ὑφίστατο ὅλοένα τὴν ἐπιρροή του, ἄρχισε νὰ δείχνῃ κάποια συμπάθεια. Ὁ Κύρος Σμὶθ ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τὸν δοκιμάσῃ. Τὸ πείραμα θὰ ἐγίνετο ἀπ' ἄλλο μέρος, μπροστὰ στὸν ἀπέραντο ἐκεῖνον ὠκεανό, ποὺ τὰ μάτια του ἦταν τόσο συνειθισμένα νὰ τὸν κυττάζουν, ἀπέξω ἀπὸ τὰ δάση, ποὺ θὰ τοῦ θύμιζαν ἴσως ἐκεῖνα ὁποῦ εἶχε ζήσῃ τόσα χρόνια!

—Μ' ἂν τὸν ἀφίσουμε ἐλεύθερο, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μᾶς φύγῃ;

—Πείραμα θὰ κάμουμε! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

—Δὲ βαρυέστε! ἔκαμε ὁ Πέγκροφ. Μόλις βρεθῆ ἔξω, θὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια καὶ τρέχα πιάσ' τον!

—Δὲν τὸ πιστεύω! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ.

—Ἂς δοκιμάσουμε! ἔκαμε ὁ δημοσιογράφος.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ἡ 30 Ὀκτωβρίου· ἑπομένως, ἔννια ἡμέρες εἶχε φυλακισμένος στὸ Γρανίτινο Παλάτι ὁ ναυαγὸς τῆς νήσου Θαβώρ. Ἔκανε ζέστη· ἕνας λαμπρὸς ἥλιος ἐτόξευε τῆς ἀκτῖνές του στὸ νησί.

Ὁ Κύρος Σμὶθ κι' ὁ Πέγκροφ πῆγαν στὴν κάμαρα τοῦ ἀγνώστου. Τὸν βρῆκαν ξαπλωμένο κοντὰ στὸ παράθυρο, νὰ κυττάζῃ τὸν οὐρανό.

—Ἔλα, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ μηχανικός.

Ἐκεῖνος σηκώθηκε ἀμέσως. Τὸ βλέμμα του προσηλώθηκε στὸν Κύρο Σμὶθ καὶ τὸν ἀκολούθησε, ἐνῶ ὁ ναύτης πήγαινε κατόπι τους, ὄχι καὶ μὲ τόση πεποίθησι στὴν ἐπιτυχία τοῦ πειράματος.

Ὅταν ἔφθασαν στὴν πόρτα, ὁ Κύρος Σμὶθ κι' ὁ Πέγκροφ τὸν ἔβαλαν στὸν ἀνελκυστῆρα, ἐνῶ ὁ Νάβ, ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλετ τοὺς περίμεναν κάτω. Τὸ καλάθι κατέβηκε καὶ σὲ λίγο ὅλοι ἦταν μαζευμένοι στὴν ἀκρογιαλιά.

Οἱ ἄποικοι ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸν ἄγνωστο, γιὰ νὰ τοῦ ἀφίσουν κάποια ἐλευθερία. Τὸν εἶδαν τότε νὰ κάνῃ λίγα βήματα πρὸς τὴ θάλασσα. Τὰ μάτια του ἔλαμψαν μὲ μεγάλη ζωηρότητα, ἀλλὰ δὲν ἔδειξε καμμία διάθεσι νὰ φύγῃ. Κύτταζε τὰ μικρὰ κύματα ποὺ ἔσπαζαν στὸ νησάκι τῆς Σωτηρίας κι' ἔρχουνταν νὰ ξεψυχήσουν στὴν ἀμμουδιά.

—Ἀπὸ δῶ δὲν βλέπει παρὰ θάλασσα, κι' αὐτὴ δὲν τοῦ ἐμπνέει τὴν ἐπιθυμία νὰ φύγῃ, παρατήρησε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ· πρέπει νὰ τὸν πᾶμε στὴν Τερψιθέα, νὰ ἰδῇ τὸ δάσος. Ἀπὸ κεῖ θὰ καταλάβουμε καλλίτερα τῆς διαθέσεις του.

—Κι' οὔτε φοβούμαστε νὰ φύγῃ, ἐπρόσθεσε ὁ Νάβ, γιατὶ τὰ εἶνε σηκωμένα.

—Αὐτός; ἔκαμε ὁ Πέγκροφ. Μ' ἕνα πήδημα μόνο θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ ἕνα ρεμματάκι σὰν τὴν Γλυκερίνα!

—Νὰ ἰδοῦμε! ἀποκρίθηκε μόνο ὁ Κύρος Σμίθ, ποὺ δὲν ἔβγαζε πιὰ τὰ μάτια ἀπὸ τὸν ἄρρωστόν του.

Τὸν πῆγαν ὡς τὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας κι' ἀπὸ ἐκεῖ τὸν ἀνέβασαν στὴν Τερψιθέα.

Ἁμα ἔφθασαν στὸ μέρος ὅπου ὑψώνοντο τὰ πρῶτα ὡραῖα δένδρα τοῦ δάσους, ποὺ τὰ φυλλώματά τους ἐσείοντο ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴν αὔρα, ὁ ἄγνωστος στάθηκε, σὰ νὰθελε νὰπολαύσῃ τὴ διαπεραστικὴ μυρωδιὰ ποὺ ἔκαμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα, κ' ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθός του.

Οἱ ἄποικοι ἐστέκοντο ἀκὸ πίσω του, γιὰ νὰ τὸν κρατήσουν, ἂν ἔχανε νὰ φύγῃ. Καὶ πραγματικῶς, ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἑτοιμάσθηκε μιὰ στιγμὴ νὰ πηδήσῃ τὸ ποταμάκι ποὺ τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὸ δάσος. Μιὰ στιγμή, τὰ πόδια του τεντώθηκαν σὰν ἐλατήρια. Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ὀπισθοχώρησε, μισόπεσε χάμω κι' ἕνα χοντρὸ δάκρυ ἐκύλησε ἀπὸ τὰ μάτια του.

—Ἀ! ἐφώναξε ὁ Κύρος Σμίθ· κλαῖς; ξαναγεινες λοιπὸν ἄνθρωπος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Μυστήριο ποὺ πρέπει νὰ διαφωτισθῇ. — Τὰ πρῶτα λόγια τοῦ ἀγνώστου. — Δώδεκα χρόνια στὸ νησάκι! — Ὅμοια λογίες ποὺ ξεφεύγουν. — Ἡ ἐξαφάνισις. — Πεποιθήσεις τοῦ Κύρου Σμίθ. — Κατασκευὴ ἀνεμομύλου. — Τὸ πρῶτο ψωμί. — Τὰ τίμια χέρια!

Ναί! ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἔκλαψε! Ποιὸς ξέρει ποιὰ ἀνάμνησις εἶχε διαπεράσῃ τὸ νοῦ του μπροστὰ 'ς ἐκεῖνο τὸ δάσος, καὶ ξαναγίνουνταν ἄνθρωπος μὲ τὰ δάκρυα, ὅπως εἶχε 'πῆ κι' ὁ Κύρος Σμίθ!..

Τὸν ἄφισαν στ' ὀροπέδιο κι' ἀπομακρύνθηκαν πάλι, γιὰ νὰ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ἐλεύθερο. Ἀλλὰ οὔτε τότε δὲν ἐσκέφθη καθόλου νὰ ἐπωφεληθῇ γιὰ νὰ τοὺς φύγῃ, κι' ὁ Κύρος Σμὶθ εἶπε σὲ λίγο νὰ τὸν γυρίσουν στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Δυὸ μέρες ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴ σκηνή, ὁ ἄγνωστος ἔδειξε διαθέσεις νὰναμιχθῇ στὴ ζωὴ τῶν ἀποίκων. Ἦταν πιὰ φανερό, ὅτι τοὺς ἄκουγε, τοὺς ἐννοοῦσε, ἐπέμενε ὅμως νὰ μὴ θέλῃ νὰ τοὺς μιλᾷ, μολονότι θὰ μποροῦσε, γιατὶ ἕνα βράδυ, ὁ Πέγκροφ, ποὺ εἶχε κολλήσῃ ταῦτ' 'ς τὴν πόρτα τῆς κάμαράς του, τὸν ἄκουσε νὰ λέῃ μονάχος:

—Ὄχι! ἐδῶ ἐγώ!...Ποτέ!...

Ὁ ναύτης ἀνακοίνωσε αὐτὰ τὰ λόγια στοὺς συντρόφους του.

—Κάποιο θλιβερὸ μυστήριο εἶν' ἐδῶ! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ.

Ἐν τούτοις ὁ ἄγνωστος εἶχε ἀρχίσῃ νὰ μεταχειρίζεται τὰ κηπουρικὰ ἐργαλεῖα κ' ἐδούλευε τώρα στὸ λαχανόκηπο. Ὅταν σταματοῦσε τὴν ἐργασία, — ποὺ συνέβαινε συχνά, — τότε κάθουνταν ἀμίλητος, σκεπτικός, συγκεντρωμένος στὸν ἑαυτό του. Ἀλλὰ κατὰ σύστασι τοῦ μηχανικοῦ, οἱ ἄποικοι ἐσέβοντο τὸν ρεμβασμό του καὶ τὸν ἄφιναν ἥσυχο. Ἂν τὸν ἐπλησίαζε κανείς, ὁ ἄγνωστος ὀπισθοχωροῦσε. Συχνὰ πάλι τὸ στῆθός του ἐφουσκώνε ἀπὸ λυγμοὺς καὶ τὰ μάτια του γέμιζαν δάκρυα.

Τί νὰ τὸν ἔθλιβε ἀρά γε ἔτσι; Καμμιὰ τύψις; Καθόλου ἀπίθανο. Καὶ μιὰ μέρα, ὁ Γεδεὼν Σπίλετ εἶπε:

—Γιὰ νὰ μὴ μᾶς μιλᾷ αὐτός, σημαίνει πὼς θἀ εἶχε πολὺ σοβαρὰ πράγματα νὰ 'μᾶς πῇ!

Ἀλλὰ ἔπρεπε νἄχουν ὑπομονὴ καὶ νὰ περιμένουν. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, στὴς 3 Νοεμβρίου, ἐκεῖ ποὺ ὁ ἄγνωστος εἰργάζετο στ' ὀροπέδιο καὶ μιὰ στιγμή, ἀφίνων τὸ λισγάρι του χάμω, εἶχε σταθῆ κατὰ τὴ συνήθειά του βαθυσυλλογισμένος, ὁ Κύρος Σμίθ, ποὺ τὸν κατασκόπευε, εἶδε πάλι στὰ μάτια του δάκρυα. Ἀκατανίκητος οἶκτος τὸν ἔφερε κοντά του. Τοῦ ἄγγιξε τὸν ὦμο σιγὰ καὶ τοῦ εἶπε γλυκά:

—Φίλε μου;...

Τὸ βλέμμα τοῦ ἀγνώστου προσπάθησε νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Ὁ Κύρος Σμὶθ ἔκαμε νὰ τοῦ πιάσῃ τὸ χέρι, κι' ἐκεῖνος ὀπισθοχώρησε ζωηρά.

—Φίλε μου, τοῦ εἶπε πάλι ὁ Κύρος Σμὶθ μ' ἐντονώτερη φωνή· κύτταξέ με! τὸ θέλω!

Ὁ ἄγνωστος δὲν μπόρεσε πιὰ νἀντισταθῇ. Κύτταξε στὰ μάτια τὸν μηχανικὸ καὶ στάθηκε νὰ τὸν κυττάζῃ σὰ μαγνητισμένος.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΛΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

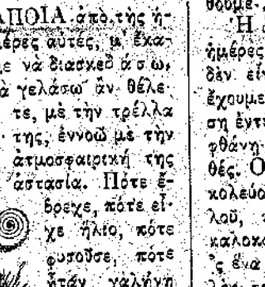

ΑΠΟΙΑ ἀπὸ τὴς ἡμέρες αὐτές, μ' ἔκαμε νὰ διασκεδάσω, νὰ γελάσω ἂν θέλετε, μὲ τὴν τρέλλα τῆς, ἐννοῶ μὲ τὴν ἀτμοσφαιρική της ἀστασία. Πότε ἔβρεχε, πότε εἶχε ἥλιο, πότε φυσοῦσε, πότε ἦτάν γαλήνη καὶ χαρὰ Θεοῦ. Μιὰ στιγμὴ σκεπάζουνταν ὅλος ὁ οὐρανὸς μὲ κυκνὰ σύννεφα κι' ἀρχίζε μιὰ ραγδαία βροχή, ποὺ τὴν ἔδερνε κηρόλα ἕνας ἀέρας δυνατός. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ἐξάνοιγε, ἔπαυε ἡ βροχή, ἔκεφτε κι' ὁ ἀέρας. Τὴν περισσότερη ὥρα, μόνον ὁ μισὸς οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος κι' ἔβρεχε ἀπάνω στὴ μισὴ πόλι. Τἄλλο μισὸ εἶχε αἰθρία. Ἀλλὰ τὸ σκοτεινιασμένο μέρος, τὸ βρεχούμενο, πότε ἦταν κατὰ τὸ βοριᾶ, πότε κατὰ τὸν νοτιᾶ, πότε κατὰ τὴν ἀνατολὴ καὶ πότε κατὰ τὴ δύσι! Σύννεφα κι' ἥλιος ἔπαιζαν ὁλημερίς τὸ κρυφτουλάκι. Ἦταν στιγμὲς ποὺ ἔβρεχε καὶ μὲ ἥλιο. Ἄλλες στιγμὲς ψυχαλίζε καὶ χωρὶς σύννεφα, ἢ τουλάχιστο ἔτσι ἐνόμιζες, γιατ' ἦταν τόσο ἀραιά, ὥστε φαίνουνταν ἀπὸ μέσα τὸ γαλάζιο τούρανοῦ. Τἀπόγεμα, κατὰ τὸν βοριᾶ, ἀπάνω ἀπ' τὴν Πεντέλη, φάνηκε κι' ἕνα πελώριο, τεράστιο, λαμπρόχρωμο οὐράνιο Τόξο, ἀπ' τὰ ὡραιότερα ποὺ εἶδα στὴ ζωή μου.

Τὸ βράδυ, τὰ τρελλὰ παιχνίδια τῶν σύννεφων μὲ τὸν ἥλιο ἐξακολούθησαν τὰ ἴδια καὶ μὲ τὸ φεγγάρι. Κι' εἶχε ἕνα θαυμάσιο μισοφέγγαρο ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ποὺ πότε παρουσιάζουνταν, κάνωντας νἀστράφτῃ μὲ τὴς ἀκτῖδές του ἡ βρεμμένη πόλι, πότε κρύβουνταν βαθειά, ἀφίνωντας οὐρανὸ καὶ γῆ στὸ πιὸ μαῦρο σκοτάδι. Τελοσπάντων, δὲν θυμοῦμαι νὰ εἶδα τρελλότερη μέρα! Πάλευε μ' ὅλους τοὺς καιροὺς, γύριζε τὸν ἀνεμοδείκτη ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὰ μεσάνυκτα, κι' ἦταν πότε γλυκειὰ καὶ πότε παγωμένη, πότε σταχτερὴ καὶ πότε χρυσογάλανη, πότε χειμωνιάτικη καὶ πότε ἀνοιξιάτικη. Τὸ πρωὶ ποὺ κῆγα στὸ μάθημά μου, στὴν Ἀκαδημία, εἶχα ἥλιο κι' ἔκαμα ἕνα ὡραῖο περίπατο. Τὸ μεσημέρι ποὺ γύρισα, εἶχα μὲ ἀέρα κι' ἔρθασα σπίτι μουσκίδι. Τἀπόγεμα ξαναβγῆκα μὲ ψιχάλα καὶ ξαναγύρισα μὲ κατακλυσμό. Τὸ βράδυ-βράδυ πῆγα στὸ Θέατρο στὰ ὄκοτεινά, μὲ βροχή, καὶ γύρισα μὲ τὸ θελκτικώτερο φεγγαράκι! Γιὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα ἀποροῦσα ὅλη τὴν πολύτροπη αὐτὴ ἡμέρα: πῶς δὲν ἔπεσαν καὶ χιόνια, νὰ παγώσουμε, γιὰ νὰ φυσήσῃ ὕστερα καὶ λίβας, νὰ ψηθοῦμε...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τέτοιες τρελλὲς ἡμέρες, μὲ τέτοια ἀπάνω-κάτω ἀστασία, δὲν εἶνε σπάνιες στὸ κλίμα μας. Τῆς ἔχουμε συνηθίσῃ καὶ δὲν μᾶς κάνουν τόσῃ ἐντύπωσι, παρὰ ὅταν ἡ τρέλλα τους φθάνῃ πιὰ στὸ κατακόρυφο, ὅπως προχθές. Οἱ ξένοι μας ὅμως ἀποροῦν καὶ δυσκολεύονται πολύ. Συνειθισμένοι ἀπ' ἄλλου, ποὺ κάνει ἢ χειμῶνα-χειμῶνα ἢ καλοκαῖρι-καλοκαῖρι, τὰ χάνουν βέβαια 'ς ἕνα τόπο, ποὺ ὁ Δεκέμβρης εἶνε πολλὲς φορὲς σὰν Ἀπρίλης, ἢ ὁ Αὔγουστος σὰν Γενάρης, καὶ ποὺ τὴν ἴδια μέρα, τὸ πρωὶ μπορεῖ νἄνε χειμῶνας, τὸ μεσημέρι φθινόπωρο καὶ τὸ βράδυ καλοκαῖρι! Δὲν ξέρει κανεὶς πῶς νὰ ντυθῇ, τί μέτρα νὰ πάρῃ, πῶς νἀμυνθῇ σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἀλλάζει ἔτσι συχνὰ κι' ἀπότομα. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ λιγώτερο. Ἐδῶ παρουσιάζεται ἕνα ζήτημα πολὺ πιὸ σοβαρό: Εἶνε πασίγνωστο, ὅτι τὸ κλίμα ἔχει μεγάλη ἐπίδρασι στὴ διαμόρφωσι τοῦ ἀνθρώπου. Ὄχι μόνο στὴ σωματική, ἀλλὰ καὶ στὴν ψυχική, στὸν χαρακτῆρα. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἀστασία τοῦ δικοῦ μας κλίματος, στὴν Ἑλλάδα ὅλη, ἀλλὰ προπάντων στὴν Ἀττική, δὲν μπορεῖ νἄχῃ ὁλεθρία ἐπίδραση 'ς τοὺς ἀνθρώπους; Δὲν πρέπει νἄνε κι' αὐτοὶ ἀστατοι, εὐμετάβολοι, πολύτροποι, τρελλοὐτσικοι, ὅπως καὶ τὸ κλίμα ποὺ ζοῦν;

Δὲν μποροῦμε νὰ τὸ κρύψουμε: ὅλ' αὐτὰ τὰ γνωρίσματα τἄχει ὁ χαρακτῆρας τοῦ Ἀθηναίου καὶ τοῦ Ρωμηοῦ γενικά. Δὲν εἶνε ντοῦρος, μονοκόμματος, σταθερός, ὁλόισος, βαρύς, ὅπως ἄλλων λαῶν, ποὺ ζοῦν σὲ κλίματα διαφορετικά, λιγώτερο ἀστατα. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Τὰ γνωρίσματα αὐτὰ εἶνε τάχα κι' ἐλαττώματα, ποὺ νὰ τὸν κάνουν κατώτερο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῶν πιὸ σταθερῶν κλιμάτων; Δὲν τὸ πιστεύω!... Ἢ ἐπιτέλους, ἂν εἶνε κι' ἐλαττώματα, τὰ ἴδια δὲν εἶχαν κι' οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, ποὺ ἀναδείχθηκαν ὅμως ὁ πιὸ μεγάλος καὶ πολιτισμένος λαὸς τοῦ ἀρχαίου κόσμου; Καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὰ εἶχαν, ἀφοῦ τὸ κλίμα τοὺς μόρφωνε κι' αὐτοὺς σωματικὰ καὶ ψυχικά, — τὸ ἴδιο λέγω, γιατὶ ὅλες ἡ παρατηρήσεις τῶν σοφῶν συμφωνοῦν ὅτι τὸ κλίμα τῆς Ἀτικῆς δὲν ἄλλαξε παρὰ ἐλάχιστα, ἢ καὶ καθόλου, ἀπὸ τὴν κλασσικὴ ἐποχή.

Τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι ἂν σήμερα δὲν εἴμαστε ὁ πιὸ μεγάλος καὶ ὁ πιὸ πολιτισμένος λαὸς τοῦ κόσμου, δὲν μᾶς φταίει βέβαια τὸ κλίμα. Κι' οὔτε αὐτὸ πάλι θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ γίνουμε μιὰ 'μέρα. Ἀπεναντίας, ὅταν θὰ συντρέχουν κι' ἡ ἄλλες συνθῆκες, ποὺ ἐξαρτῶνται περισσότερο ἀπὸ 'μᾶς, τὸ κλίμα αὐτὸ θὰ μᾶς βοηθήσῃ, γιατί, ἀπὸ ἄλλη ἔποψι, εἶνε ἕνα θαυμάσιο κλίμα, κι' ἂν δίνῃ καὶ κάποια ἐλαττώματα, δίνει ὅμως καὶ πολλὰ προτερήματα ποὺ, μὰ τὴν ψυχὴ τῶν Μαραθωνομάχων, τῶν ἀρχαίων μας Ποιητῶν, Φιλοσόφων καὶ Καλλιτεχνῶν, δὲν εἶν' εὔκολο νὰ τἄχουν ἄλλοι λαοί...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

"ΚΛΕΙΣΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ,,

[Ὁ μεγάλος ποιητὴς τῆς «Γαλήνης», τῶν «Ἀμαράντων» καὶ τῶν «Φωτερῶν Σκοταδιῶν», ὁ κ. Γεώργιος Δροσίνης, ἐξέδωσε φέτος καὶ ἄλλην θαυμασίαν συλλογὴν ποιημάτων μὲ τὸν τίτλον «Κλειστὰ Βλέφαρα». Κλειστὰ βλέφαρα, διότι, ὅπως σημειώνει, χωρισμὸ ὁ ἴδιος ὁ ποιητής: «ὅ,τι δὲν βλέπουν ἀνοιχτά, ἢ βλέπουν κλειστὰ τὰ μάτια...». Καὶ αὐτὸ βέβαια ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς καὶ τὴν ἔνναιαν τοῦ τίτλου καὶ τὸ εἶδος τῶν ποιημάτων τῆς νέας αὐτῆς συλλογῆς. Εἶνε ἕνας πολυτελέστατος τόμος ἀπὸ διακοσίες περίπου σελίδας, τοῦ ἐκδότου κ. Σιδέρη. Ἀπὸ αὐτὸν ἀποσπάσμεν τὸ κατωτέρω χαρακτηριστικὸν ποίημα, τὸ ὁποῖον προτάσσεται ὡς πρόλογος. — Σ. τ. Δ.]

Μὲ τὸ ξημέρωμα τῆς νυότης κίνησα.
Γιὰ τῆς ζωῆς τὴ χερσωμένη χώρα,
Τὸν χέρσο ἀγρό μου ὠργωσα. Ἐσπειρα, [ἐθέρισα,
Καὶ μὲ τὸ βράδυασμα γυρίζω τώρα.

Πονεμένο τὸ κορμί μου, — ἀπ' τὸν κάματο
Λυγισμένα τὰ γόνατά μου, — ἢ ὄψι
Φουγμένη ἀπ' τὰ λιοπύρια κι' ἀνεμόδαρτη —
Τὰ χέρια μου τὸ δρεπάνι ἔχει κόψῃ.

Μ' ἀπάνω ἀπ' ὅλα, ὀρθὸ ψηλὰ κι' ἀλύγιστο,
Πρὸς τἄστρα ἀνασηκώνω τὸ κεφάλι,
Κρατῶντας, — θεϊκὴ εὐλογία τῶν κόπων [μου, —
Δεμάτι χρυσὰ στάχυα στὴν ἀγκάλη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο. 'NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (*Συνέχεια*)

Ὅταν ὁ στρατηγὸς μετέφρασε αὐτὰ ὅλα στοὺς ἀνεψιούς του, ὁ Δόναλδ ἐφώναξε :

—Χαίρω πολὺ ποῦ ὁ Παῦλος γνωρίζει τὸν Βλάσκο. Τώρα ποῦ θὰ εἶνε μὲ τὸν Πιέρρο Λεμπόν, δὲν θὰ ξεχνᾷ πῶς πρέπει νὰ φυλάγεται ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν πανοῦργο' καὶ θὰ φυλάγεται. Ἔτσι θὰ κάνῃ καὶ τὸν Πιέρρο Λεμπὸν νὰ προσέχῃ, γιατὶ τώχει πάρῃ λιγάκι ἀψήφιστα ὁ λυκοκυνηγός μας !...

—Ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ στρατηγός. Ὁ Παῦλος θάχῃ δάσκαλο κι' ὁ Λεμπὸν θάχῃ φύλακα. Ἐλπίζω νὰ βγοῦν κερδισμένοι κι' οἱ δυό. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ ἐσυμφώνησα μὲ τὸν Πιέρρο. Ἀναλαμβάνει τὴν ἀνατροφὴ τοῦ Παύλου καὶ τὰ δίδακτρα θὰ τοῦ τὰ πληρώσω ἐγώ. Ἀπόψε κτόλα θἄλθῃ νὰ τὸν πάρῃ.

* * *

Ἡ ἀκόλουθες ἡμέρες ἐπέρασαν ἥσυχα. Ἡ χιονοθύελλες ἐμπόδιζαν τὴς ἐκδρομές κι' οἱ ἀδελφοὶ Γκρέϋ ἐπωφελήθηκαν ἀπὸ τὸν ἀναγκαστικὸ αὐτὸν περιορισμό, γιὰ νὰ συνάψουν γνωριμίες μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ. Μέσα στοὺς ἁπλοϊκοὺς καὶ τίμιους ἐκείνους βουνήσιους (*), τὰ παιδιὰ αἰσθάνοντο μεγάλη ἀσφάλεια κι' εὐχαριστησι. Σὲ λίγες ἡμέρες ἔγειναν πασίγνωστα κι' ἀγαπήθηκαν ἀπ' ὅλους. Γιὰ τέτοια κατάκτησι, δὲν ἐχρειάζετο ἄλλο παρὰ νἀφίνουν ἐλεύθερη τὴ φυσική τους κι' εὐγένεια. Τίποτε ἁπλούστερο κι' εὐκολώτερο, πραγματικῶς, γιὰ τὰ καλὰ ἐκεῖνα Ἐγγλεζόπουλα παρὰ νὰ βοηθήσουν ἕναν κουτσὸ ξυλοκόπο νὰ κουβαλήσῃ ἕνα φόρτωμα βαρὺ ἢ νὰ μαζέψουν τὰ λάχανα ποῦ σκορπίσθηκαν ἀπὸ τὸ καλάθι μιᾶς πτωχῆς γρηᾶς.

Ὁ ταχυδρόμος ποῦ τοὺς πήγαινε καθεμέρα τὰ γράμματά τους, τὰ περιοδικά τους, τὴς κάρτες τους,—κι' ἐλάβαιναν ἕνα πλῆθος ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅπου εἶχαν φίλους καὶ συγγενεῖς,—ἔφευγε πάντα ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖο, γιατὶ οἱ ἀδελφοὶ Γκρέϋ ἐφρόντιζαν νὰ τοῦ γεμίζουν κάπνο τὴν ἄδεια του ταμπακιέρα. Κι' ὅλα τὰ μικρὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ ἤξεραν ὅτι εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ δειλοῦ τόυς χαιρετισμοῦ, θὰ λάβαιναν ἀπὸ τὰ Ἐγγλεζόπουλα πότε καμμιὰ λιχουδιὰ καὶ πότε καμμιὰ δεκαρίτσα γιὰ νἀγοράσουν. Οἱ ἀδελφοὶ Γκρέϋ δὲν εἶχαν καμμιὰ προστποίησι, καμμιὰ ὀπισθοβουλία, κι' ἡ ἀφέλειά τους, ἡ ἁπλότης τους, ποῦ δὲν ἔφθανε ποτὲ ὡς τὴν προστυχιά, ἦταν ἀπὸ τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τοῦ χαρακτῆρά τους.

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ὁ καιρὸς ἐξάνοιξε. Μὲ τὴν ὁδηγία τοῦ Λεμπὸν καὶ τοῦ Παύλου, ὁ Δόναλδ κι' ὁ Δάγκλας ἄρχισαν πάλι τὴς μακρυνές τους ἐκδρομές. Συχνὰ τοὺς συντρόφευε κι' ὁ στρατηγός. Ὁ Παῦλος, ποῦ τὸ καινούργιο του ἐπάγγελμα τοῦ ἄρεσε πολύ, εἶχε βγῆ ἐξαίρετος μαθητὴς τοῦ Λεμπόν. Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ δάσκαλος μποροῦσε νὰ τοῦ ἐμπιστεύεται τὰ ξένα παιδιά, στὴς πιὸ εὔκολες τοὐλάχιστον ἐκδρομές. Κι' ὁ νεαρὸς ὁδηγὸς ἔκανε τὸ χρέος του στὴν ἐντέλεια.

Μιὰ ἀπὸ τὴς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Δεκεμβρίου, τὰ παιδιὰ ἐγύριζαν μαζί του ἀπὸ ἕνα περίπατο μακρυνό. Περνοῦσαν ἕνα κρημνό, ὅταν ἄκουσαν ἕνα κρότο, σὰν κατρακύλισμα, στοὺς ἀπὸ πάνω τους βράχους.

—Τί εἶν' αὐτό ; ρώτησε, φοβισμένος λιγάκι, ὁ Δάγκλας. Μὴν γκρεμίζεται κανένας βράχος ; Πρέπει νὰ τρέξουμε...

—Μὰ ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Παῦλος. Κυττάξτ' ἐκεῖ !

Καὶ τοὺς ἔδειξε ἕνα νέο βουνήσιο, ποῦ ἔκοβε ἀπὸ τὴς ὄχθες τῆς ρεμματιᾶς βέργες καὶ τὴς ἔκανε μεγάλα δεμάτια, ποῦ τὰ πετοῦσε στὴν πλαγιὰ τοῦ λόφου. Τὰ δεμάτια αὐτὰ ροβολοῦσαν ὡς κάτω 'ς τὴν κοιλάδα. Κι' ἅμα κουβαλήθηκαν ἔτσι εὔκολα ὅλες του ἡ βέργες, ὁ βουνήσιος κατέβηκε ἥσυχα κι' αὐτός.

—Καλημέρα σας, κύριοι ! εἶπε στὰ παιδιά, σηκώνων εὐγενικὰ τὸ μάλλινο κασκέτο του. Θὰ γυρίζετε, βέβαια, ἀπὸ τὸν «στοιχειωμένο πύργο»...

—Τὸν στοιχειωμένο πύργο ; ἔκαμε ὁ Δόναλδ' δὲν ξέραμε ὅτι ὑπάρχει τέτοιο πρᾶγμα ἐδῶ κοντά !

—Μάλιστα, ὑπέλαβε ὁ χωρικός' κι' ἂν θέλετε νὰ τὸν ἰδῆτε, ἀνεβῆτε ὡς ἐκεῖ-πάνω. Ὁ πύργος θὰ φανῇ ἀντικρύ σας.

Τὰ παιδιὰ σκαρφάλωσαν στὸ λόφο κι' ἀπ' ἐκεῖ, στὴν κορυφὴ ἑνὸς ἄλλου λόφου γειτονικοῦ, εἶδαν τὰ χαλάσματα ἑνὸς πύργου, μισοχωμένα σὲ μιὰ συστάδα δένδρων, ποῦ τὰ κλαδιά τους ἦταν τώρα γυμνόφυλλα. Ὁ Δόναλδ κι' ὁ Δάγκλας αἰσθάνθηκαν τὴν ἐπιθυμία νὰ ἰδοῦν τὰ ἐρείπια ἐκεῖνα ἀπὸ πιὸ κοντά. Κι' ἔρθασαν ἐκεῖ σὲ λίγα λεπτά.

Κάτω ἀπὸ τὸν χειμωνιάτικο οὐρανό, σκοτεινό, συννεφιασμένο ἀκόμα, τὰ ἐρείπια, σκεπασμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ ἄλυωτα χιόνια, παρουσίαζαν μιὰ πένθιμη ὄψι. Ἂν καὶ δὲν ἀπεῖχαν οὔτε χιλιόμετρο ἀπὸ τὸν μεγάλο δρόμο κι' ἀκόμη λιγώτερο ἀπὸ ἕνα χωριουδάκι, κανένα μονοπάτι δὲν ἀνέβαινε ὡς ἐκεῖ. Τίποτα δὲν ἐφαίνετο νὰ συνδέῃ τὸν πύργο ἐκεῖνο μὲ τὸν κόσμο τῶν ζωντανῶν. Ἀγριόχορτα, ἀγκάθια θερισμένα, φύτρωναν παντοῦ καὶ μισοσκέπαζαν τὴς πέτρες ποῦ ἦταν πεσμένες ἀπὸ τὰ χαλάσματα τοῦ τοίχου. Ὁ ἄνεμος ἐσφύριζε μελαγχολικὰ καὶ στὸ φυσημά του στριφογύριζαν ὁ πλεξοῦδες τῶν κισσῶν, ποῦ ἔβγαιναν, θερισμένοι κι' αὐτοί, ἀπὸ κάθε σχισμάδα.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

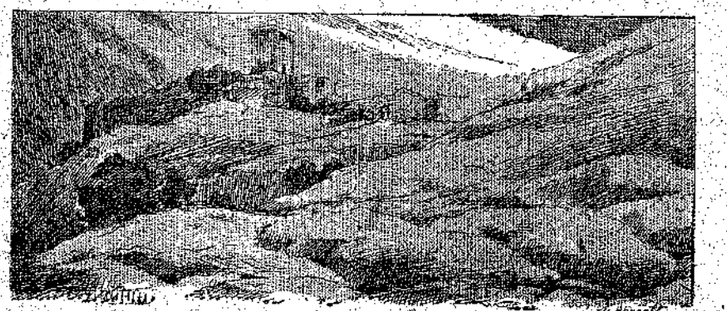

«Τὰ ἐρείπια παρουσίαζαν μιὰ πένθιμη ὄψι...» (Σελ. 64, στ. γ'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 56.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 56.)

Πῆρα πάλι τὸν ἀνήφορο, μπῆκα στὸ σύνορο τοῦ χωριοῦ μου. Ἡ ποταμιὰ ὅλη ξεχειλισμένη κι' ἀνηφοροῦσα σὰν τὸ ζαρκάδι. Ἐκεῖ στὸ Παληοχώρι κάθησα νὰ ξεκουραστῶ. Πῆρα δρόμο πάλι, μὰ ὅλο καὶ μὲ ὄρεξι νὰ κοντοστέκουμαι καὶ νὰ γυρεύω κάθε τόσο κανένα στρογγυλίθι ἀνάμεσα στὸ δρόμο μου νὰ ξανασάνω καθιστὸς λιγάκι. Ἀπὸ λίγο-λίγο ἄρχισα νὰ πιστεύω πῶς δὲ μ' ἄκουγαν πιὰ τὰ πόδια μου.

Δὲν ἤθελα καὶ πολὺ ὡς τὸ χωριό, μιὰ ὥρα δρόμο ἀκόμα' ὁ ἥλιος ζύγωνε νὰ βασιλέψῃ, τὸ κρύο δυνάμωνε καὶ τὸ χιόνι χόντραινε τὸν ἀνήφορο. Ἤρθε ἡ ὥρα ποῦ δὲν νὰ προχωρήσω οὔτε δέκα βήματα χωρὶς νὰ σταθῶ κάπου, ὅσο ποῦ μοῦ τὸ φανέρωσαν πιὰ τὰ πόδια μου πῶς εἶχαν κηρύξῃ γενικὴ ἀπεργία.

Τὸ κατάλαβα πιὰ πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ πηγαίνω πεζὸς στὸ χωριό. Τὰ τσα-

ΠΩΣ ΕΠΙΑΣΘΗΚΕ ΕΝΑΣ ΚΑΥΧΗΣΙΑΡΗΣ

Ὁ πλούσιος κ. Ταρταρινίδης ἔχει τὸ ἔθιμο νὰ καυχιέται πολὺ γιὰ διαφόρους παλληκαρισμούς. Μιὰ μέρα, ποῦ τὸν ἐπισκέφθη στὸ μέγαρό του ὁ φίλος του Ἀγαθόπουλος, τὸν βρῆκε νὰ κάθεται ἕνα μεγαλοπρεπῆ καναπὲ καὶ γὰ πατᾷ τὰ πόδιά του 'ς ἕνα θαυμάσιο τομάρι λεοντάριοῦ.

—Τί ὡραία ! ἐφώναξε μὲ θαυμασμό. Πόσο τὴν ἀγοράσατε, κύριε Ταρταρινίδη ;

—Τὴν ἀγόρασα ; τί λέτε ! ἀποκρίθηκε καυχησιάρης. Εἶνε ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ λεοντάρι, ποῦ τὸ ἐσκότωσα μόνος μου, τότε ποῦ περιηγούμην στὴν Ἀφρική !

—Ἀλήθεια ; σκοτώσατε σεῖς λεοντάρι, κύριε Ταρταρινίδη ;

—Ὄχι, παίζουμε ! Καὶ τί λεοντάρι, φίλε μου ! Τὸ τομάρι του μόνο νὰ ἰδῆς, μὲ τὸ κεφάλι, καὶ νὰ τρομάξῃς !

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ στὸν φίλο του πόσο φοβερὸ ἦταν τὸ θηρίο ποῦ ἐσκότωσε, ὁ κ. Ταρτσρινίδης σήκωσε τὸ τομάρι τοῦ λεονταριοῦ καὶ τὸ ἔστησε ὄρθιο. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τρομάξῃ, ὁ κ. Ἀγαθόπουλος ἔβαλε τὰ γέλια.

—Τὸ σκοτώσατε λοιπὸν ἐσεῖς μὲ τὰ χέρια σας ; ρώτησε τὸν καυχησιάρη.

—Μάλιστα ! μὲ τὴν καραμπίνα μου... Γιατί ;

—Ἀμ' αὐτὸ τί εἶνε ;

Κ' ἔδειξε τὴν ἐτικέττα τοῦ γούναρη, κολλημένην ἀκόμη στὸ τομάρι ἐκεῖνο, ποῦ ὁ πλούσιος κ. Ταρταρινίδης τὸ εἶχε ἀγοράσῃ ἁπλούστατα ἀπὸ ἕνα κατάστημα τοῦ Παρισιοῦ !

Τἄχασε ὁ κακόμοιρος καί, στὴν ταραχή του, δὲν βρῆκε νὰ πῇ οὔτε μιὰ δικαιολογία, οὔτε ἕνα ψέμμα,—παραδείγματος χάρι, ὅτι τὸ τομάρι τοῦ λεονταριοῦ ποῦ εἶχε σκοτώσῃ στὴν Ἀφρική, τὸ εἶχε στείλῃ κατόπι νὰ τὸ ἐπεξεργασθοῦν στὸ Παρίσι... Ἔτσι πιάνονται καμμιὰ φορὰ οἱ καυχησιάρηδες.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

...ωγια, ἡ κάλτσες μου καὶ τὰ πόδια εἶν' γίνῃ ἕνα σῶμα ἀπὸ τὸν πάγο. Ψυχῆ οὔτε φαίνονταν, οὔτε ἀκούγουνταν πουνενὰ νὰ φωνάξω. Σπίρτα δὲν εἶχα ἀπάνω μου ν' ἀνάψω κανέναν κέδρο νὰ ξεπαστῶ, δὲν κάπνιζα τότε γιὰ νὰ παίρνω μαζύ μου αὐτὰ τὰ χρειαζούμενα. Ἀκοροῦσα μέσα μου καὶ τσάκιζα τὸ μυαλό μου νὰ καταλάβω ἀπὸ πιὰ ἀφορμὴ νὰ ἀποῦν ἔτσι τὰ πόδια μου. Δὲν ἔννοιωθα κανέναν πόνο ἀπάνω μου, ἤμουν γερὸς σὰν πέρνει, τί διάβολο ἔπαθα ν' ἀπομείνω στὸ δρόμο ;

Δὲν ἄργησα ὅμως νὰ βρῶ τὴν αἰτία. Οἱ τέσσερες μῆνες ποῦ ἔμεινα στὰ Γιάννινα, αὐτοὶ μοῦ νερούλιασαν ἔτσι τὰ πόδια μου. Ἔπαθα σὰν τὸ πουλὶ ποῦ μουδιάζουν οἱ φτεροῦγες του κλεισμένο στὸ κλουβί του. Ἀπὸ Σπαρτιάτης εἶχα κατάντησει ἕνας Ἀδηρίτης. Τὸ μόλυσμα μ' εἶχε ἁρπάξῃ ἀπὸ τὰ πόδια μου πρῶτα.

Ἐκεῖνο ποῦ ἤθελα νὰ διώξω ἀπὸ τὸ νοῦ μου, τὴν ἀπελπισία, ἄρχισε καὶ μὲ πωρίευε. Μποροῦσα ποτὲ νὰ ξημερώσω ζωντανὸς ἀπὸ μιὰ νύχτα χειμωνιάτικη, ξεπαγιασμένος ὁπως ἤμουν, μέσα στὰ χιόνια καὶ μ' ἐκείνη τὴν ξεροπαγιά ; Καὶ πιδερέντος νὰ ἤμουν, δὲ θὰ γλύτωνα.

Καὶ σὰ νὰ προχωροῦσε τὸ μόλυσμα τ' ἀδηριτισμοῦ ἀπὸ τὰ χαμηλὰ στὰ ψηλότερα, ὅλες οἱ ἰδέες μου ἀπ' ὅσα ἄκουσα καὶ διάβασα στὸ Σχολεῖο καὶ στὸ σπίτι μου, ἔχαναν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ὑπόληψί τους. Ἀνεβοκατέβαιναν στὸ μυαλό μου σὰν τὰ φασόλια ποῦ χοχλάζουν στὴ φωτιά. Ἀφ' οὗ κι' ἡ πιὸ ὀρθότερη συμβουλὴ τοῦ πατέρα μου, νὰ μὴν καπνίζω, μοῦ ἔδειξε καταφάνερα καὶ τὴν ἀνάποδή της ἄψι. Ἂν κάπνιζα κρυφά του, θὰ κρατοῦσα πάντα σπίρτα ν' ἀνάβω τὸ τσιγάρο μου κι' ἔτσι θὰ στριφογύριζα ὅλη τὴ νύχτα σὰ σουβλάκι δίπλα στ' ἀναμμένα κέδρα νὰ πυρώνουμαι.

Εἶχα χάσῃ ὁ δύστυχος τὰ πασχάλια μου, ποῦ λέν.

Ἔφταιγε ὁ καϊμένος ὁ πατέρας μου ποῦ δὲν πέταξα στὸ χάνι μιὰ πεντάρα ν' ἀγοράσω ἕνα κουτάκι σπίρτα, γιὰ νὰ κάθε ἐνδεχόμενα ;

Ἤρθε καὶ ποῦ συλλογίστηκα, πῶς ἂν εἶχα τὴν καλὴ τύχη νἀπογένω, ὁλάκαιρος ὅμως. Ἀδηρίτης, θὰ ἤμουν καὶ φοβιτσάρης καὶ δὲ θ' ἀποφάσιζα ποτὲ νὰ κινήσω ἔτσι ἀπὸ τὰ Γιάννενα. Αὐτὸ τὸ ἐπεστρόγγιζε κι' ἕνα γνωμικὸ ἀπ' τὴ Λατινικὴ Χρηστομάθεια ποῦ μεταφράζεται : —Ἡ μάννα τοῦ δειλοῦ δὲν συνειθίζει νὰ κλαίῃ.—Ὅταν μᾶς τὸ ξηγοῦσε αὐτὸ ὁ Λάρισσος, θυμήθηκα πῶς μοῦ εἶπε γελῶντας :—Μὰ οὔτε θὰ χαρῇ ποτὲ αὐτὴ ἡ μάνα ἀπὸ τὸ γαγάκι της.

Τί καταλάβες, ἔλεγα μέσα μου, ἀφοῦ θὰ κλάψῃ ἡ μάννα μου ;.

Τώρα ἔφταιγε ὁ Λάρισσος, ἔπρεπε νὰ μὲ κάνῃ κι' ἐμένα φοβιτσάρη. Τότε ἦταν ποῦ εἶχα ἀλλαλογιαστῆ στὰ σωστά, ὅπως ἔλεγε ὁ Νηστώτης, κι' ὄχι στὸ καϊκι του ὅταν τοῦ ξηγοῦσα τὴν πυξίδα! Ἡ ἀλήθεια ἦταν ποῦ μὲ πονοῦσε ἀπ' ὅλα πλιότερο τὸ κλάψιμο τῆς μάνας μου.

Σὰν τὴ θυμήθηκα, θόλωσαν τὰ μάτια μου, ραγίστηκε ἡ καρδιά μου, σὰν νὰ τὴν ἔβλεπα πῶς θὰ 'κοβε τὰ συγκαλά της ἀπ' τὸ σκούξιμο γιὰ τὸν χαμό μου.

Ὄχι, δὲν ἤθελα νὰ κλάψῃ γιὰ μένα. Ἔπρεπε νὰ σωθῶ.

Ἔφερνα γύρα τὸν νοῦ μου κάτι νὰ βρῶ, κάτι νὰ σοφιστῶ. Ἔβλεπα τὰ πουλιὰ ποῦ τρύπωναν νὰ κοιμηθοῦν στὰ χιονισμένα βάτα καὶ φθονοῦσα τὴν τύχη τούς. Ἀντίκρυ μου, κατάρραχα, κύτταξα τὰ δυὸ ἀνταμωμένα πουρνάρια ποῦ τἄβλεπα μικρός, πολὺ μικρός, ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ τὰ φανταζόμουν τότε πῶς ἦταν μιὰ μεγάλη ἀρκούδα μὲ τὰ πόδια της καὶ τὸ κεφάλι της χαμηλά, ὅπως τὴν εἶχα ἰδῆ ζωγραφισμένη σὲ κάποιο βιβλίο. Ἀχ ! νὰ μποροῦσες, ἀρκούδα μου, σκέφτηκα, νὰ μυνήσῃς στὸν πατέρα του τὴν κατάσταση τοῦ γυιοῦ του!

Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ χάσω. Ἀποφάσισα πρῶτα νὰ φωνάξω μ' ὅλα τὰ δυνατά μου μὴ μ' ἀκούσῃ ἢ ὁ δραγάτης ἢ ὁ ποστικὸς ἢ κανένας κυνηγὸς ἢ διαβάτης κι' ἂν δὲ μ' ἄκουε κανένας, τότε νὰ συρθῶ ὁπως-ὁπως σὲ καμμιὰ καλύβα ἐκεῖ γύρω στ' ἀμπέλια, κι' ἂν εὕρισκα μέσα κι' ἀμπελόφυλλα, θὰ τρύπωνα κι' ἐγὼ σὰν τὰ πουλιὰ μέσα στὰ φύλλα νὰ ζεσταθῶ.

Ἔβαλα τὶς φωνές. Ἡότε Κώστα, πότε Γιώργη φώναζα, πότε Γιάννη. Ξελαρυγγιάστηκα. Ἔβαικε ὁ Θεὸς κι' ἀκούω μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ σύρραχο. Εἶχα σωθῆ.

—Ἔ. Ἔ. Ἔ. Ἔ. Τί εἶνε, ὡρέ, τί θέλεις ;

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΑΔΑΜ

172ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Προκηρύσσεται νέος Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων, πρὸς μεγάλην βεβαίως χαρὰν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν θεωροῦν ὡς ἓν' ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους.—Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται :

Ἐὰν προσέξετε κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ σημερινοῦ μας φυλλαδίου, θὰ ἰδῆτε ὅτι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἰς διάφορα μέρη τοῦ κειμένου,—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος, εἰς τὸ ἔξοχον διήγημα τοῦ κ. Ἀδάμ, καὶ σχεδὸν εἰς κάθε κομμάτι,—ὑπάρχουν κενὰ διαστήματα, ὄχι ἀπὸ λάθος, ἀλλ' ἀφιμένα ἐπίτηδες. Κάθε κενὸν διάστημα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μίαν λέξιν, ἡ ὁποία *λείπει*. Αὐταὶ δὲ ἀκριβῶς αἱ λέξεις *ποὺ λείπουν, εἶνε αἱ λευκαὶ λέξεις*, καὶ ἡ εὕρεσις τῶν ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πῶς θὰ τὰς εὕρετε ὅμως ;

Ἡ ἔννοια τῆς φράσεως, τὸ ὕψος ἐν γένει τοῦ συγγραφέως, τὸ μέγεθος τοῦ κενοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον δείχνει περίπου πόσα στοιχεῖα εἶχεν ἡ ἀφαιρεθεῖσα λέξις, καὶ τέλος ἡ δοκιμασθεῖσα εἰς τόσους ἤδη διαγωνισμοὺς εὐφυΐα καὶ μαντικὴ δύναμίς σας, ὑπερέχουν, διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λείπουν ἓν ὅλῳ *δώδεκα λέξεις*. Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει νὰ τὰς εὕρουν καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλουν γραμμένας εἰς φύλλον κοινοῦ χάρτου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ὑπάρχῃ τίποτε ἄλλο, πλὴν τῆς ἀπαντήσεως, διατυπωμένης ὡς ἑξῆς :

«Ἀπάντησις εἰς τὸν 172ον Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων τοῦ 8ου φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως ἀπὸ... (ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμον, ἂν ἔχῃ).

1. Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα* («Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος») λείπει ἡ λέξις (π. χ.) *κακία*.

2. Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα* (Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ») λείπει ἡ λέξις *ἀρετή*. Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἕκαστος θὰ σημειώσῃ ὅσας λέξεις εὕρῃ. Δὲν εἶνε δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ εὕρῃ κανεὶς καὶ τὰς δώδεκα, διὰ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν.

Θὰ βραβευθῇ μὲ Πρῶτον Βραβεῖον ὁ ποῖος μαντεύσῃ ὀρθῶς τὰς περισσοτέρας ἀπὸ τὰς δώδεκα λευκὰς λέξεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Ἐὰν τὸν ἴδιον ἀνώτερον ἀριθμὸν τύχῃ νὰ ἔχουν πολλοί, τότε τὸ βραβεῖον θὰ ἀπονεμηθῇ διὰ κλήρου εἰς ἕνα, τοῦ ὁποίου θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ εἰκών. Θὰ δοθοῦν ἐπίσης Δεύτερον καὶ Τρίτον Βραβεῖον εἰς τοὺς ἀμέσως μετὰ τὸν πρῶτον ἔχοντας τὰς περισσοτέρας ἀκριβεῖς λέξεις. Εἶνε δὲ τὰ βραβεῖα τ' ἀπονεμόμενα εἰς τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, ἤτοι : βιβλία ἐκ τῶν ἐκδοθέντων ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, ἀξίας τριῶν, δύο καὶ μιᾶς δραχμῆς, κατ' ἐκλογὴν τῶν βραβευομένων (ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. 5'.)

Δικαίωμα συμμετοχῆς δώρεὰν ἔχουν ὅλοι οἱ ἔχοντες καὶ ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1918, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 20 οἱ ἄγευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τὰδέλφια των, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λιπτῶν 30 εἰς γραμματόσημον οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί. Αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Μαρτίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

ά.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φαληρικοῦ Μπάτη

	ΝΙ		ΝΙ	
ΧΑ	ΚΗ	Ψ	ΦΟ	ΡΑ
ΝΟΣ	Α	ΚΛΕΙ	Η	ΡΟΣ
ΗΛ	ΟΣ	ΣΤΙ	ΟΥ	ΛΕ
	ΜΙ		ΩΝ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων.

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διαβόλου Ἐυδάτου

Devinnette

Q** - m* - n*mm* - m* - r*mpt

Νἀναγνωσθῇ καὶ νὰ λυθῇ.

Δήλωσις : Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνου δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσις τοῦ 6ου φύλλου

ά.) Τρισέγενυη, Χάρις, Διγερή, Χαουμάκι.—β'.) Γάτα (ἔτρωΓΑ ΤΑ...)—γ'.) Tel qui rit Vendredi, Dimanche pleurera.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλάσεως», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 4ον φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν νἀνταποκριθοῦν καὶ οἱ ἑπόμενοι :

262.	Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, Ζάκυνθος	» 5.—
263.	Ἀγγελική Ζάγκα, Ἀγρίνιον	» 2.—
264.	Ἀσπασία Ν. Σελιμᾶ, Ἀγρίνιον	» 2.—
265.	Φιλοπ. Α. Ζωτόπουλος, Πάτραι	» 2.—
266.	Ἄννα Γ. Βελασάκη, Σπάρτη	» 1.—
267.	Ἰω. Ἰω. Ἀνδρουλιδάκης, Χανιὰ	» 2.—
268.	Λαίδη Λαΐρ, Ἀθῆναι	» 5.—
269.	Μικρὸς Σουλιώτης, Πάτραι	» 5.—
270.	Γ. Κ. Τζεδελέχης, Πάτραι	» 2.—
271.	Μιχ. Α. Γάγαλης, Ἀθῆναι	» 2.—
272.	Ἀντ. Α. Τζιώτης, Ἀθῆναι	» 1.—
273.	Γεώργ. Ι. Κυλπάσης, Ἀγρίνιον	» 5.—
274.	Μικρὰ Β. Γεωργιάδου, Χαλκίς	» 2.—
275.	Κυματοβόλος Ποσειδῶν, Ἰωάννινα	» 3.—
276.	Βασιλικὴ Παπαϊωάννου Γρουμπα, Ἐλευσῖς	» 2.—
277.	Ἀνατέλλουσα Σελήνη (δ' δόσ.) Ἀθῆναι	» 1.—
278.	Ἰδεώδης Ἑλλὰς (Ε' δόσ.) Ἀθῆναι	» 5.—
279.	Δημ. Ι. Καζαμπάκας, Ἀθῆναι	» 1.50
280.	Βασιλικὴ Ι. Γιανφύλη, Ἀθῆναι	» 1.—
281.	Κ. Βαλουζάγλου, Θεσσαλονίκη	» 2.—
282.	Κ. Καλλιανιώτης (β' δόσ.) Βέροια	» 1.—
283.	Λάμπων Ἀστὴρ, Ἀγρίνιον	» 5.—
284.	Μελαγχολία, Γέρα (Μιτυλήνη)	» 3.—
285.	Ἀνώνυμος, Ἀμαλιάς	» 2.—
286.	Ὀσκὰρ Α. Μπάουμαν, Ἀθῆναι	» 1.—
287.	Κ. Α. Κατσιμήδης, Ἀθῆναι	» 1.—
288.	Πανελλήνιον Μεγαλεῖον, Σπάρτη	» 2.—
289.	Δάφνη, Ναύπλιον	» 2.—
290.	Ἀθ. Ἀγ. Σακελλαριάδης, Τρίπολις	» 1.50

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ γενικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἑνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἔθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαμμά :—Καύμένε Τάκη, δὲν βρίσκεις καὶ σὺ κανένα αἴνιγμα νὰ τὸ στείλῃς στὴ Διάπλασι ;

Ὁ *Τάκης* : —Καὶ μήπως ἔχασε κανένα, γιὰ νὰ τὸ βρῇ ;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 16ην Ἰανουαρίου 1918

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ εἰς τὸν σημερινὸν Διαγωνισμὸν Λευκῶν Λέξεων. Αὐτὴν τὴν φορὰν, διὰ τὴν μὴ ἀποφασίζῃ ὁ κλῆρος, ἐπροσπάθησα νὰ σᾶς κάμω δυσκολώτερον καὶ ἔσουσα καὶ μερικὰς λέξεις, ποὺ δὲν θὰ τὰς μαντεύσουν εὔκολα ὅλοι.

Πολὺ ὡραία ἡ ἐπιστολὴ τοῦ *Κύκνου*. Ἐν τὴν ἀρχὴν ὁμιλεῖ διὰ μακρῶν περὶ Ἱερουσαλὴμ ἐκφράζων ὅλην τὴν συμπάθειαν του πρὸς αὐτὴν «ἀδίκως ἐπὶ τόσους αἰῶνας καταδικασμένον πάσχοντα» λαὸν τῶν Ἑβραίων. Καὶ κατόπιν ἐρχόμενος εἰς ἄλλο θέμα, μοῦ γράφει : «Κάμνει θαυμάσια, ἀγαπητὴ Διάπλασις, νὰ δημοσιεύῃς τεμάχια ἐκ τῆς Νεοελληνικῆς Πεζογραφίας, τὴν ὁποίαν, ὡς καὶ τὴν Νεοελληνικὴν Ποίησιν, κρίνουν ὅλως περιττὸν νὰ μᾶς διδάσκουν εἰς τὰ σχολεῖα. Ἀλλὰ τὸ εἴπαμε καὶ ἄλλοτε· αὐτὸ εἶναι διαλεκτική».

Καὶ ἡ *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων* ἀπευθύνει πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα μίαν ὡραιοτάτην κ' ἐνθουσιώδη ἐπιστολὴν διὰ τὸ ζήτημα τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἡ γνώμη της μαρτυρεῖ εὐγενείαν αἰσθημάτων, ἀξίας συγχαρητηρίων.

Τὸ *Παπάκι* δὲν ἐννοεῖ νὰ τὰ εὐχαριστήσῃ ἂν καὶ ὁλόψυχα ἐξεσπαθώνει. Εἶνε, λέγει, καθήκον κάθε συνδρομητοῦ νὰ μὲ βρῇ, εἴτε μὲ χρηματικὴν εἰσφορὰν, εἴτε μὲ ἐξεσπάθωμα, εἴτε καὶ μὲ τὰ δύο, διὰ νὰ εἰμπορέσω νἀνταποκριθῶ εἰς τὰ μεγάλα ἔξοδα καὶ νὰ μὴν ἀναγκασθῶ νὰ διακόψω τὴν ἔκδοσι.

Τέτοια ὡραῖα κι' ἐνθαρρυντικὰ λόγια μοῦ ἔγραψαν πλῆθος αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Δυστυχῶς, χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὰ παραθέσω. Ἀλλὰ καὶ τί τὰ θέλετε τὰ λόγια, ὅταν βλέπετε τὰ ἔργα ; Καὶ ἔργα εἶνε ὁ Κατάλογος τῶν Εἰσφορῶν διὰ τὴν Ἐπάρκειαν ποὺ δημοσιεύω τακτικὰ εἰς κάθε φύλλον, Κ' ἔχω τὴν ἐλπίδα, τὴν βεβαιότητα μάλιστα, ὅτι ὁ Κατάλογος αὐτὸς δὲν θὰ τελειώσῃ, πρὶν τελειώσῃ τοὐλάχιστον καὶ... ὁ πόλεμος.

Ἀλλιέτικα *Φτωχὸ Χαμομηλάκι*, — ποὺ δὲν μοῦ ἔγραψες τόσον καιρὸ, γιατὶ τὸ ταχυδρομεῖ σας...δὲν εἶχε γραμματόσημα ! — ὁ κ. Βότσης ἐζωγράφισε τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Ἀναν. ἀνοιχτὸ, ἐνῷ ἐκεῖνος τὸ εἶχε κλεισμένο ἑρμητικῶς. Τώ' καμε ὅμως γιὰ νὰ σᾶς τρομάξῃ. Γιὰ νὰ πῆτε μὲ τὴν πρώτη ματιά: «Ὤχ, κῶμε ἀπαντήσεις μας !» Ὁπωσδήποτε, τέτοιες μικρὸς ἀσυμφωνίες μεταξὺ κειμένου καὶ ζωγραφιᾶς ἐπιτρέπονται, ὅπως βλέπετε συχνὰ εἰς τὴ εἰκονογραφημένα μυθιστορήματα. Γιατὶ κι' ὁ ζωγράφος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φαντασθῇ κάτι καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὸν συγγραφέα. Κι' ἐσεῖς πάλι μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιο τοῦ Ἀναν. ἀνοιξε μιὰ στιγμὴ καὶ ὅτι πρόφθασε νὰ τὸ ξανακλείσῃ, χωρὶς νὰ πάρῃ μέσα νερό.

Κόρη τῆς Ρόδελης, δὲν δημοσιεύω τὸ γράμμα σου «πρὸς τοὺς συνδρομητάς», γιατὶ δὲν ἐκάνεμε ἕνα ζήτημα, ποὺ πολλοὶ ἀνεκοίνωσαν, χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα. Ναί, εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λαθῶν θὰ βραβευθοῦν ὅσοι εὗρουν τὰ περισσότερα καὶ τὰ δυσκολώτερα. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξεσπάθωμα. Ὄχι, ἀνώνυμαι ἐπιστολαὶ δὲν ἐπιτρέπονται.

Ἡ *Ἡρωϊκὴ Σάμος* καὶ ἡ *Ἰρικυμία* μου γράφουν : «Κατωρθώσαμε καὶ 'μεῖς ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, νὰ σοῦ κάμωμε ἕνα γερὸ ὁπωσδήποτε ξεσπάθωμα. Μὰ ξέρεις ; Τὸν κόσμο γρ-

σαμε. Ἄμα εἴδαμε πῶς ἔχεις τόση ἀνάγκη, κάμαμε τὴν ντροπὴ πίσω μας. Γνωστοὺς καὶ φίλους, ὅλους τοὺς πιάσαμε !...» Μὰ ἔτσι κάνουν, ; αὐτὴν τὴν περίστασι, τὰ παιδιὰ ποὺ ἀγαποῦν.

Καὶ ἡ *Χρυσῆ Ἀκτίς* : «Δὲν φαντάζεσαι τὴ χαρὰ μοῦ ἀγαπητή μου, κάθε φορὰ ποὺ σοῦ γράφω καὶ νέο συνδρομητὴ. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὄχι μόνο βοηθῶ ἐσένα στὰς δυσκόλους αὐτὰς περιστάσεις, ἀλλὰ καὶ ὅτι κάμνω καὶ μίαν ὑπηρεσίαν πρὸς ἐκεῖνον ποὺ ἔγγράφω,—εὐεργετῶ τὴν ὁποίαν θὰ γνωρίσῃ κι' ὁ ἴδιος ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ καὶ θὰ μ' εὐγνωμονῇ». Ἔτσι κάνει εὐγνωμονῶ κ' ἐγὼ τὴν καλήν μου δασκάλα ποὺ μ' ἐνέγραψε συνδρομήτρια.» Πολὺ ὡραῖα ! Τὸ ἐξεσπάθωμα εἶνε δεκπλῆ εὐεργεσία.

Ὡραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Μικρὸς Σουλιώτης, Ἀμματάρα, Ἀνταλούζα, Ἀρόη, Ἑπτάλοφος, Πλανῆτες, Ἀέων τῆς Χαιρωνείας, Ἀθῆς Ζανθούλα, Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος, Ψωμάς, Ἀπόγονος τοῦ 21, Βασίλειος Χάλης, Ἀναστασόπουλος, Τρελλοσφακειάς, Ἐλευθεροφόρα Ἑλληνοπούλα, Ἑλληνικὸ Μεγαλεῖο, Ἀλέπις Νέος, Πτωχὸς Φιλομαθής, Φρέντος τοῦ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς.*—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ λόγια, τὰς εἰσφορὰς, τὰ ἐξεσπαθώματα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐλάβα τὰ ἑξῆς :

Ἡ Γαρίτσα».— «Τὴν Γλώσσα»κτλ.— «Μετὴν μαχη»— «Δύσκολος ἐρώτησις».— «Ὁ Ἀλμος».— «Ὁ Χρόνος».— «Ὁ Παπᾶς, ὁ Ἀθάνατος, ὁ πεθαμένος, ὁ ζωντανός».— «Ἡ Διψασία».— «Ἡ μικρὸς στρατιώτης».— «Ἀ-[illegible]».— «Τὸ μέλλον μου».— «Τὸ ὄνειρο τοῦ ἐπιτυμένου».— «Παιδικὴ λύπη».—«Παιδικαὶ ἀναμνήσεις».—«Στὸν πολεμιστὴ».—«Ἀπὸ Φαιδρᾶς».— «Ἀνέκδοτον τοῦ Ὀθωνος».— «Λίμωνας».—«Χιόνι».—«Στὸ 1917».—«Χαρωπάγγελα».— «Ἀφήγησις γραικὸν τῆς Μάνης πρὸ βροχῆς».— «Στοὺς σκοτισμένους τῆς Μ. Ἀλίας».— «Ἡ ἑορτὴ τοῦ οὐρανοῦ».— Πιεδικὰ ἀνέκδοτα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδομ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος : «Στὸ 1918». Ἀπλό, χωρὶς ἀξιώσεις, εὐγενικό.— «Ὀρφανά». Ρομαντικό, λεγάκι ἀπηρωμένο, ἀρκετὰ ὅμως καλογραμμένο.—«Παιδικὰ χρόνια». Χαριτωμένο καὶ μὲ στιχουργικὴ ἀμωμία ζηλευτή.—«Ὁ Φαγᾶς». Νοστιμάτατο, ἀληθινό. Τὸ καλλίτερο κομμάτι τῆς Σελίδος.—«Ἀπὸ λογαριασμοί». Θὰ ἤθελα ἀπλούστερη τὴ φράσι τῆς μεταφράσεως.— «Ἄνευ εἴτλου». Πολὺ χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο. Ἀπὸ τὰ μύρια τῆς ὀλιγωσσίας. Πραγματικός, ὁ λαὸς δὲν θέλει ἄλλον «ἄρτον» παρὰ τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οἱ ὧδε ψευδώνυμοι ἐγκρίνονται ἢ ἀναγνοῦται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ διακιώματος δρ. 2. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἄγορα, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορτσία.

Νέα ψευδώνυμα : *Γωβιὸς τῆς Λίμνης*, ἀ. (ΙΚ). *Ἀρατος*, ἀ. (ΓΜ). *Μέλλων Δόκιμος*, ἀ. (ΔΤ). *Φρουρὸς τῆς Πατρίδος* ἀ. *Μουντζούρης*, ἀ. (ΛΒ). *Κέρβερος*, ἀ. (τίς ;;) *Πατρωνόπουλο*, ἀ. *Ρηγολέττος* ἀ. (ΔΜ). *Ἀνταλούζα*, κ. (ΚΜ). *Μικρὰ Βολιωτοπούλα*, κ. (Ε). *Ἔξυπνος Βλάκας*, ἀ. (ΒΔ). *Τρελλὴ Νεότης*, κ. (ΖΠ). *Ἀντλὸ Νεότης*. κ. (ΜΚ). *Πεφρέττα*, κ. (ΨΨ). *Μαγευτικὸν Ὄνειρον*, ἀ. (.). *Ἀνθισμένη Παϊχαλιά*, κ. *Λαρισσαϊκὸν Διαβολάκι*, ἀ. (ΔΔ). *Κλεφτόπουλο τοῦ 21*, ἀ. (ΣΔ). *Ἄρμα τῆς Ἐλευθερίας*, ἀ. (ΓΣ). Γυιὸς τοῦ Ψηλορείτη, ἀ. (ΑΧ). *Βοσκόπουλο τῆς Ζήρας* ἀ. (ΓΣ). *Ἥρως τῆς Ἀλαμάνας*, ἀ. (ΔΣ). *Χρυσαστός*, ἀ. (ΕΜ). *Μυστηριώδης Κερκυραῖος*, ἀ. (ΓΔ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, ἀ. *Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων*, ἀ. *Κυματοβόλος Ποσειδῶν*. ἀ. *Ἶρις*, κ. *Ἀρόη*, κ. *Ἄνθος τῶν Λειμώνων*, ἀ. *Ἐδελβάϊς*, ἀ. *Τρελλὴ Ναυτοκούλα*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν :—ὁ *Ἰάρκος* (θ) μὲ *Ἑλλάδα τῶν Ὀνείρων*, *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Τρισέγενυη*, *Ἀγριόπαπιαν*, *Καρυάτιδα*, *Χάριτα*, *Ἰδιόρροπην*, *Κυκλαμιάν*, *Μυγκέ*, *Πλανήτιδα*, *Αἰτωλόν*.—ὁ *Ἥρως τοῦ Ραβινὲ* (θ) μὲ *Δοξασμένο 21*, *Ἑλλάδα τῶν Ὀνείρων*, *Ἰδεώδη Ἑλλὰ*, *Κόκκινο Γαρύφαλλο*. —τὸ *Λαμπερὸ Ἀστέρι* (θ) μὲ *Ναύτην τοῦ Αἰγαίου*, *Ἐθελπὶν Νέον*, *Θέρμιον Ἀπόλλωνα*, *Ναυτόπαιδα*.—ὁ *Πτωχὸς Φιλομαθὴς* (θ) μὲ *Ἐ»*, *Γενναῖο Ἑλληνόπουλο*, *Ἰραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Φειδίαν*, *Φωνὴν τῆς Πατρίδος*.—τὸ *Κυανόλευκο Λάβαρο* (θ) μὲ *Κέκνον*, *Τιάρκον*, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Νικηφὴν τῆς Ἀθρίου*, *Φρέντιν*, *Θαλασσοπούλι*.—ἡ *Ποσοφίλης Ἀνάμνησις* (θ) μὲ *Χρυσωμένην Ἀναστολὴν*, *Μικρὸν Ἐφαπλιστὴν*, *Τσαγγίναν*, *Πεταχτὴν Μελαγχολικονούλαν*,— ἢ *Σκλαβωμένη Ἑλληνοπούλα* (θ) μὲ *Τρελλοσφακειάδα*. *Παγκόσμιο Ὄνειρο*, *Θηλυκὸν Ἀντάρτην*.—ἡ *Πατρὶς Δίως* (θ) μὲ *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας*. — Τὸ *Ἑλληνικὸν Αἷμα* (θ) μὲ *Πλειάδα*, *Πατρικὸ Διαβολάκι*, *Λύραν τοῦ Ὀρφέως*, *Ἀθηναϊδα*, *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Ματωμένο Δουλοῦδι*, *Νεύτωνα*, *Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους*, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Γνθειωτάκι*, *Ταυρομάχον*.—ὁ *Φρουρὸς τῆς Πατρίδος* (θ) μὲ *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*, *Φωνὴν τῆς Πατρίδος*, *Τολμηρὸ Ἑλληνόπουλο*, *Ἀνδρεῖο Ἑλληνόπουλο*, *Κῦμα τοῦ Ἀγιοελικοῦ*, *Ἐλπίδα τῆς Πατρίδος*, *Θαλασσοπούλι τοῦ Φαλήρου*, *Υἱὸν τῆς Ἑλλάδος*, *Δαυλὸν τοῦ Κανάρη*. — ὁ *Ναύτης τοῦ Αἰγαίου* (θ) μὲ *Ναυτόπαιδα*, *Λάμπροντα Ἀστέρα*, *Θέρμιον Ἀπόλλωνα*, *Ναυτόπαιδα τῆς Δόξης*.—ἡ *Ἐπτάλοφος* (θ) μὲ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Ζωντέναν*, *Ἡρωΐδα Ἑλληνοπούλαν*, *Ἀκτῖνα Εὐτυχίας*, *Πόλιν τῶν Ὀνείρων*. — ὁ *Ἄθως* (θ) μὲ *Τρελλοσφακειάδα*, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*. *Πειρακτήριον*. —τὸ *Ἀτρόμητον Θαλασσοπούλι* (θ) μὲ *Ματωμένο Ἡλιοβασίλεμα*, *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Τρελλὴν Κορφιατοπούλαν*, *Θηλυκὸν Διάβολον*.—ἡ *Ἀγνὴ Καμέλια* (θ) μὲ *Πεταχτὴν Μελαχροινούλαν*, *Κδρυφφύλλι τοῦ 21*, *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*. —τὸ *Ζεζάνιον Γυμνασιόπ* (θ) μὲ *Ψυφιδέα*, *Χρυσωμένην Ἀνατολὴν*, *Δικέφαλον Ἀετόν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἀθάνατο Ναυτάκι* (ποῦ νὰ ξεύρω κόρα; δὲν στέλλεις ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ νομίζεις ὅτι δὲν ἔστειλες ;) *Νικήταν Π.* (ὁ κ. Ξ. λέγει ὅτι ἡ ὁμοιοκαταλήξιω στὰ Σονέττα εἶνε ἀπαραίτητη' ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ποὺ δὲν τὴν τηροῦν μὲ αὐστηρότητα· ἀλλὰ δὲν εἶνε πρότυπα σονέττου!) *Προφυλὴ Ἀνάμνησιν* (ἔστειλα κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) *Υἱὸν τῆς Ἑλλάδος*, (εὐχαριστῶ καὶ εὐχομαι νὰ τοὺς ἑκατοστήσῃς) *Ἀτρόμητον Ἀμαζόνα* (τὰ εἶπα· διάβασε τὰς ἀπαντήσεις μου πρὸς ὅσους μ' ἐρώτησαν τὰ ἴδια·) *Ἑλληνικὸ Φιλότιμο* (τὸ Ταχυδρομεῖο πταίει· ἐγὼ τὰ στέλλω ὅλα συγχρόνως) *Ἀρίσταρχον τὸν Σάμιον* (τὰ τυπώνω ὅλα· μοῦ προμηθεύεις, μόνο χάρτί ;... ὁ τόμος πρῶ ζητεῖς, ἔχει 10 δραχ.) *Κ. Δόν.* (φωτογραφία ἐλήφθη· βραβεῖον ἔστειλα·) *Νιόβην* (ὅλαι αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν μὲ τὴν σειράν των·) *Κόκκινο Γαρύφαλλο* (ἔχει καλῶς!) *Χιόνι τοῦ Μπιζανίου* (ἐγκάρδια συλλήπητήρια γιὰ τὸν θάνατο τῆς καλῆς σου γιαγιᾶς·) *Κωνστ. Δ. Ἐλεύθ.* (ὁ Ὁδηγὸς τὸ λέγει καθαρά : ὄχι ἑκάστου φυλλαδίου, ἀλλὰ τοῦ ὅλου τὰ 6)10· διὰ τὸ ἄλλο, σύμφωνοι·) *Προμηθέα Δεσμώτην* (δύνασαι· τὰ ἔτονα ὄχι·) *Θωμᾶν Β. Καζ.* (δεκτά·) *Κουρέλι* (τὰ ἔλαβα καὶ σοῦ ἀπήντησα·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ποῦ κάμνει «ἐκλογικὴν περιοδείαν» εἰς τὴν Πελοπόννησον·) *Κόρην τοῦ Βοσπόρου* (προσπάθησε νὰ τὰ εἰσπράξῃς· δὲν πρέπει νὰ τὰ χάσω κ' ἐγώ·) *Μέλλοντα* · *Ἐφευρέτην* (μὴν ἀγησυχῇς, δὲν γίνεται σύγχυσις·) *Ἀκτῖνα Ἐλπίδος* (χαίρω πάρα πολὺ χαιρετισμοὺς στὴ μαμμά, στὴν παλιά μου συνδρομήτρια·) *Κ. Γ. Χατζ.* (τὸνομά σου ἐδημοσιεύθη·) *Ἀνδρεῖον Πρόσκοπον* (ὄχι, ἀφοῦ ἔχεις ψευδώνυμον·) *Αἰτωλὸν* (ὅλα ἐξετελέσθησαν·) *Μοναχὸν* (παραγγελίαι ἐξετελέσθησαν· *Χρυσῆν Καρδιὰν* (ἀνανεώθη στὸ β' φύλλον·) *Ἔνδοξον Χόρμαβον* (αὐτὸ σοῦ ἐνεκρίθη, διότι *Λόρδον Βύρωνα* ἔχομεν) *Ἀνοιχτόκαρδον* (πτάιει ἡ συγκοινωνία ποῦ ἀργεῖ νὰ σοῦ ἔρχεται τὸ φύλλο κ' ἐγὼ τὸ γράμμα σου τῆς 17 Δεκεμβρίου τὸ ἔλαβα τὴν 11 Ἰανουαρίου· λογάριασε!) *Βασιλίδα τῶν Πόλεων* (ἐπιφορτῶ τὴν ἰδέαν σου· ἴδρυσε λοιπὸν αὐτὴν τὴν Ὁμάδα καὶ κάμε ὅ,τι μπορεῖς) *Μπάϊρον* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἀγιν* (ἀμὰ παραλειφθοῦν τὰ ἄτονα ποῦ εἶπαμε, δὲν εἶνε τόσο πολλά·) *Ἀνθισμένην Πασχαλιάν* (χαίρω πολὺ κ' εὐχαριστῶ τὸ μπαμπᾶ ποῦ εἶπε, ὅτι «εἶνε κρῖμα νὰ σταυρῆται ἕνα Ἑλληνικὸ σπίτι τὴν Διάπλασι») *Δ. Ι. Παυλ.* (μ' αὐτὸ εἶνε μετάφρασις·) *Δημοσθ. Σ. Κοκ* (ἡ ἀπάντησίς σου συμπεριελήφθη· ἡ ταινία σου δὲν ἐτυπώθη ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ τυπωθῇ·) *Δούλαν Κ.* (ὃν τὸ ζητήσουν, ὁ κανονισμὸς δὲν ἐπιτρέπει νὰ μὴ τὸ δώσω·) *Ὀσκὰρ Μπ.* (τὸ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* δ

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐπειδὴ οἱ Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» ὁλονὲν ὀλιγοστεύουν καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως χάρτου, κάθε ἀνατύπωσις εἶνε σήμερον ἀδύνατος, ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐπιβαρύνωμεν τοὺς ὀλίγους ποὺ μᾶς μένουν ὡς ἑξῆς :

Α'.—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ

Καὶ ταχυδρομικῶς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν 3.20. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 3,50.

Β'.—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917)
ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ
ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ

Ταχυδρομικῶς δέ : Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἄδετος 10,50, χρυσόδετος 16,50. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἄδετος 11,50, χρυσόδετος 16,50.

Ἔχουν ἐξαντληθῆ ὁλοτελῶς οἱ ἑξῆς Τόμοι τῆς Α' Περιόδου : 2ος, 3ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος. Μὴ παραγγέλλετε ἀπὸ αὐτούς.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ 1917

Ἐπειδὴ τώρα τὰ δετικὰ στοιχίζουν πολύ, ἐλάχιστα Καλύμματα ἐκάμαμεν. Οἱ θέλοντες νὰ προμηθευθοῦν, διὰ νὰ χρυσοδέσουν εἰς τόμον τὰ φυλλάδιά των τοῦ 1917, πρέπει νὰ ἐμβάσουν ***Δραχ. 3,50*** διὰ τὸ Κάλυμμα καὶ 30 λεπτὰ διὰ ταχυδρομικά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Δύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Ἀπριλίου

77 δίς. Δεξίγριφος

Τῶνα μου, καλὸ 'ραί'
Τἄλλο μου, μικρὸ νησί'
Καὶ τὰ δυὸ σοφὸς
Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, γνωστός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀκμῆς

78 δίς. Μεταγραμματισμός

Εἶμαι κάθε θηλυκό.
Κι' ἂν μάλλαξῃς τὸ λαιμό,
Θηλυκὸ θὰ μείνω πάλι,
Γιατὶ Μοῦσα θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφελοῦς Ξανθούλας

79 δίς. Τονόγριφος

Εἶμαι πόλις τῆς Εὐρώπης
Ὅπως ἔχω ἂν μάθῃς τί
Μένω ὅλως διόλου μόνο,
Ἂν τὸν τόνο μου κινήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος Βελισσαρίου

80. Δημῶδες Αἴνιγμα

Τὸ λύνεις καὶ στέκει.
Τὸ δένεις καὶ φεύγει.
Τί εἶνε ;

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Ι. Σκούρτη

81. Δίκυγον

* * * * * * *
* * *
* * * * * * *
* * * *
* * * *
* *
*

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε ν' ἀναγνώσκωνται : ὁριζοντίως, ἄνω, πέλαγος· κάτω, ρήτωρ Ρωμαῖος. Καθέτως ἐξ ἀριστερῶν κατὰ σειράν : Υἱὸς τοῦ Ἰσαάκ, Προφήτης, ὄρος τῆς Ἑλλάδος καὶ ὀστοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Δ. Ἐλευθερουδάκη

82. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Κρητὴν τοῦ Ἅδου, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα βασιλόπαιδα Θηβαίων :

1. Ἀρχαῖος θεός, 2. Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων. 3. Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. 4. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 5. Πτῶσις. 6. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζωνέττας

83.—Φωνηεντόλιστον

φλς - τχσ - κ - δστχσν - * - τς - σθ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Χάλη

84. Γρίφος

2 2 2 ἄλλο
2 2 2 ντ' ἄλλο
ἄλλο

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κλέφτικο Βόλι

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 29ου φύλ.

384. Φιλαδέλφεια (φύλλα, Δελφοί, α.) — 385. Ἄφθονος-φθόνος.—386. Νοῦς-ναῦς.—387. Σταυρὸς-Σάτυρος.

388.
Υ Ν Σ Σ
Ο Ω Ο Ο
Ρ Α Π Ρ
Ε Α Ω Ε Ι Η Ε Ω
Π Κ Λ Λ Μ
Ο Τ Ο Ο
Σ Α Σ Σ

389—391. 1. Δαυλὸς φωτίζει τὴν αὐλήν. 2. Ὁ πόλος εἶνε σημεῖον. 3. Ἡ Τραπεζοῦς εἶνε πόλις.—392—396. Διὰ τοῦ ΖΩ : *ζάνη, ζωή, ἄζωτον, κράζω, ζῶον.*—397. ΧΑΡΑ, ΑΔΑΜ, ΡΟΔΑ, (ΧΑΡωπός, Ἄδολος, ΡΑΔιον, Ἄμαχος.)—398. Θὺν ἐξ μὲ καθεύδειν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον.—399. *Ἐπαινούμενος μὴ πάντα πίστευε.* (ἐπ' αἰ νου - μέ νος μῆ - πάντα - π' εἰς τεύ - ε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΗ'—61]

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ.

Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ κρατᾶτε κάκια ποὺ δὲν ἀπαλλαχτήκατε ἀπὸ τὸ πανίσχυρο συνδυασμό μου. Ποῦ «Ἑλληνόπαις» κι' ἄλλοι σύλλογοι μποροῦτε τοῦ; Ἡ δύναμη τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» χωρισμένη ἀπὸ τὴ δύναμή μας φάνηκε τὸ 1916 ποὺ δὲν τοὺς βοηθήσαμε.

Μᾶς γέλασαν τὸ 1915 (ἐμᾶς καὶ τοὺς Κυπρίους), θέλησαν νὰ μᾶς γελάσουν καὶ τὸ 1916.

Γι' αὐτὸ δὲ λάβαμε μέρος στὸ περσινὸ δημοψήφισμα καὶ δὲν τοὺς βοηθήσαμε.

Ὅποιος θέλει τώρα κι' ὁποτε θέλει μᾶς βρίσκει πρόθυμους. Αὐτὰ καὶ γιὰ τὸ «Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες» ποὺ ἤταν... ἀνεξάρτητος καὶ φώναζε «κάτου ὁ κομματισμός» ! Αὐτὰ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους...

Μήπως ἤσαστε καμμιὰ φορὰ στὸ Ἰκόνιον ἢ στὴν Ἄγκυρα ;...

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ
ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ
κ. ἄ.

[ΙΗ'—62]

Τρελλοαρσακειάς, δίχεσαι τὸν πόλεμο στὰ Παιδικὰ Ἡνώματα κτλ ;

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

[ΙΗ'—63]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑ
ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑ
ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑ Σ

[ΙΗ'—64]

Τὸ καλλύτερο τετράδιο ποὺ λάβα εἶνε τοῦ *Τιάρνου*, τὸ ὁποῖον καὶ ἐδράβευσα.

Χαιρετῶ τὴν «*Σεβαστὴν Θείαν*» ἀναμένων τὸ πείραγμα. *Ἐδελβαΐς*

[ΙΗ'—65]

ΒΑΡΒΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

[ΙΗ'—66]

Ὅλοι, ὅλοι πρέπει νὰ ψηφίσετε τὴν

ΙΔΕΩΔΗ ΕΛΛΑΔΑ
ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ

[ΙΗ'—67]

Ἂν καὶ, ὅπως λέγετε, ***ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ***, πάντη σᾶς εἶμαι ἄγνωστος, ὅμως τὸ καθῆκόν μου ὡς ἐκλογέως ἦτο νὰ ψηφίσω τὸ καλαισθητικώτερον ψευδώνυμον καὶ τοιοῦτον εἶνε τὸ ἰδικόν σας.

Ὅλοι λοιπὸν πρέπει νὰ ψηφίσετε τὴν

ΙΔΕΩΔΗ ΕΛΛΑΔΑ
ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ

[ΙΗ'—68]

Ὅλοι τὴν ψῆφο σας στὸ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ

[ΙΗ'—69]

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Δὲν ἔχω ὡρισμένους ὑποστηρικτὰς στὸ Δημοψήφισμα, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ νικήσω, γιατὶ ὅλοι μὲ ἀγαποῦνε.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 10—16 Ἰανουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ : Παν. Δ. Βαρβατσούλης Ἐμ. Ν. Βεργίκος, Κύκνειον Ἄσμα, Στάχτοποῦτα, Νέος Βολταῖρος, Διον. Ν. Γεωργάτος, Θεοδ. Δ. Καφτάνης, Ἀνθ. Α. Φαρμάκης, Ἀντ. Μυζίφρας, Σωτ. Χρ. Λούλης, Ἀγ. Δ. Ταββάκος, Ἄννα Γρίβα, Νικ. Φραγκούλης, Ἰω. Σουλτάνης, Ὀσκὰρ Μπάουμαν, Γ. Ε. Ὄλσεν, Κ. Ε. Ὄλσεν, Θ. Δ. Μανρειδόπουλος, Β. Μακριδάκης, Δ. Γαρδᾶς, Δ. Δ. Γερακάρης, Εὐ. Β. Παγγαλέων, Ν. Βουτέρης, Ραοὺλ Χαρμάγερ, Γ. Β. Σταυρόπουλος, Ἀλκιβιάδης Τριανταφύλλο, Ἰω. Γ. Κουλουβάρης, Μαρία Ι. Θεοδωρακάκου, Μαν. Ι. Εὐαγγελόπουλος, Ἰω. Α. Καρρᾶς, Ἰ. Σουλτάνης, Σπ. Δ. Κογκόπουλος, Λευκὸς Ἀετός, Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς, Ἀνθ. Νόβας, Ἐμ. Μπουκάσης, Χρυσοῦς Αἰών.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ : Δημητρὸ Ἀστέρι.

ΑΙΓΙΟΥ : Α. Κοτσόπουλης, Νικ. Κ. Πολιτόπουλος, Θέκλα Γ. Μυρούδα.

ΑΡΤΗΣ : Χαρ. Δ. Οἰκονόμου.

ΒΟΛΟΥ : Κατίνα Γ. Γιαννακοπούλου.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ : Σάσα Λ. Γιαλούρη, Νώντας Λ. Γιαλούρης, Χαριτέλια Δ. Δηλιγιαννη.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Α. Σαλούτσης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ : Κ. Βαλουξόγλους.

ΘΗΒΩΝ : Γεωρ. Β. Χατζηγεωργίου, Κ. Γ. Χατζιώτης, Θεόδ. Γ. Χατζιώτης, Κων. Τριανταφύλλου.

ΚΑΛΑΜΩΝ : Κων. Δ. Δουκάκης, Βασ. Α. Παπαδόπουλος, Γ. Βεργόπουλος, Β. Δ. Γριλιόπουλος, Χαρ. Ι. Μαπαρώνας, Περ. Δ. Γριλιόπουλος, Ἀθ. Γ. Γκουλούλης.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Π. Θ. Καραγεώργου.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Πυγμ. Κ. Ἀστεριάδης, Ἄρμα τοῦ Ἡλίου.

ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ : Εὐθ. Κ. Παπαδόπουλος.

ΛΕΥΚΑΔΟΣ : Σπ. Σ. Μεσσήνης.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ : Γ. Κουτσαμάνης, Γ. Α. Σταυρόπουλος.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ : Κ. Κ. Κοντόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ : Ντίνος καὶ Νίτσα Ἀνταγαπόπουλου, Χρ. Δ. Παλαιολόγος, Ἰω. Γ. Λάτσινος, Ἀγγελική Παπαγγελοπούλου, Χρ. Α. Κουρουπίδης, Παν. Ν. Ρέκουτης, Γ. Π. Τριανταφυλλόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Εὐθ. Θ. Λουκάκης, Ἰω. Χ. Κουτσής, Παν. Κ. Κουλούρης, Ἀλ. Σαπουνάκης, Θ. Φ. Καραχάλιος, Ἰω. Δ. Σκούρτης, Τρομερὸς Ἀεροναύτης, Ἀντ. Γ. Ἀεμπέσης, «Ἔλ. Β.»

ΠΥΡΓΟΥ : Σταυ. Ι. Καλαθᾶς, Βλεμμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Ι. Μ. Τερζόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Γρ. Α. Ἀεναδίτης, Δ. Μάνεσης, Κική Μάνεση, Ἀθ. Α. Σαπελλαριάδης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Μαρουδιὸ Ν. Ἀλεξάνδρου, Ἀαβ. Δράκος, Εὐ. Χ. Ταρμάκης, Γ. Χ. Γούλας, Μαρία Β. Γεωργιάδου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ Κ. ΤΣΙΒΑΚΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΛΑΤΣΙΝΟΣ ἐν Πάτραις, ΣΤΑΥΡΟΣ Ἰ. ΚΑΛΑΘΑΣ ἐν Πύργῳ καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΟΥΛΑΣ ἐν Χαλκίδι, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι. — Ἀριθ. Τηλεφ. 11-99